

Riistantutkimuksen tiedote 210:1-13. Helsinki 7.9.2006

Metsäkanalintukannat vahvistuivat pääosassa Suomea

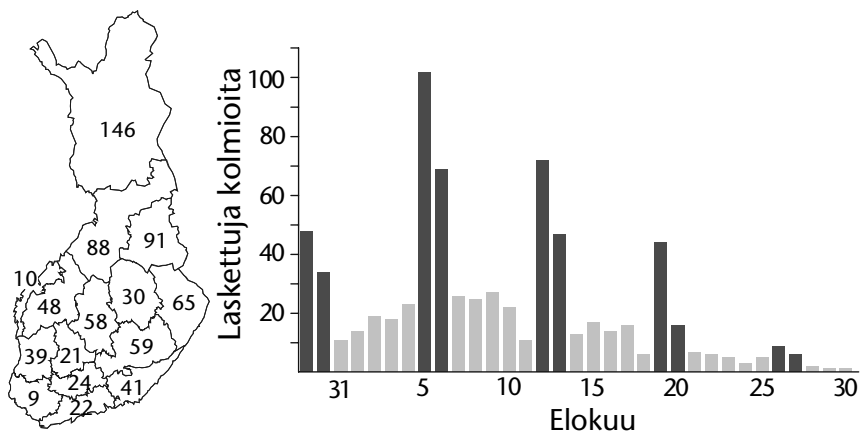
Pekka Helle ja Marcus Wikman

Metsäkanalintujen kokonaiskanta kasvoi edellisvuodesta, joskin eri lajien kehityssuunnissa oli eroja. Metsäkanta vankistui viidenneksen ja teerikanta lähes kolmanneksen; pyykanta oli edellisvuoden tasolla, ja riekkokanta pieneni viidenneksen. Kannanmuutoksissa oli myös alueellisia eroja: metson, teeren ja pyyn kannat kasvoivat edellisvuodesta Etelä-Suomea lukuun ottamatta, mutta riekko väheni melkein koko Pohjois-Suomen esiintymisalueellaan. Hyvään poikastuottoon ja suotuisiin kannanmuutoksiin vaikuttivat todennäköisesti eniten kesän otolliset sääolot. Riistantutkimuksella oli syyskuun alkuun mennessä käytettävissään 751 riistakolmion havainnot. Aineisto käsittää noin 8648 maastossa kuljettua kilometriä, ja tutkitun laskentakaistan pinta-ala on noin 520 km². Metsäkanalintuja tavattiin yhteensä 12087 yksilöä, keskimäärin 16,1 yksilöä riistakolmiolla, mikä on noin 15 % enemmän kuin elokuussa 2005 ja 5 % enemmän kuin vuosina 1988–2005 keskimäärin. Riistakolmiolaskentojen tulokset on luettavissa myös Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen kotisivuilla osoitteessa www.rktl.fi sekä osoitteessa www.riistaweb.riista.fi.

Erikoistutkija Pekka Helle, Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos, Tutkijantie 2 E, 90570 Oulu, puh. 0205 751410, suunnittelija Marcus Wikman, Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos, PL 2, 00791 Helsinki, puh. 0205 751272.

Metsänriistan nykyisen runsaudenarviointiohjelman, riistakolmiolaskennan toteutuksesta vastaavat Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos ja Metsästäjäin Keskusjärjestö. Tämän vuoden kesälaskenta oli koko maan kattavana järjestyksessä kahdeksastoista ja osassa maata jo yhdeksästoista. Riistakolmio on 12 kilometrin mittainen, tasasivuisen kolmion muotoinen reitti, joka on pysyvästi maastoon merkitty. Kolmioita on perustettu yhteensä noin 1700, joista osaa ei tosin ole kierretty joka vuosi; viime vuosina laskenta on pystytty toteuttamaan hieman alle 800 kolmiolla. Elokuun laskenta tehdään linjalaskentana, jossa kolmihenkinen ryhmä kulkee maastossa rintamana 20 metrin välein, ja havainnot kirjataan 60 metrin laskentakaistalta metsäkanalinnuista, lehtokurpasta ja metsäjäniksestä; myös kaikki karhuun liittyvät havainnot kirjataan – jäljet ja jätökset. Kolmiolaskenta on säilynyt samanlaisena koko olemassaolonsa ajan, ja sama linjalaskentamenetelmä oli käytössä riistakolmioiden edeltäjässä, ns. poikuearviointissa, vuosina 1963–88. Metsästyssaaliin suunnittelun tehostamiseksi kolmiolaskentoja on hieman aikaistettu kahtena viime vuonna.

Riistantutkimuksella oli syyskuun alkuun mennessä käytettävissään tiedot 751 riistakolmiolta. 12087 havaitusta kanalinnusta metsoja oli 20 %, teeriä 40 %, pyitä 35 % ja riekkoja 5 %. Laskentaan osallistui 4800 henkilöä, joiden yhteenlaskettu työtuntimäärä nousi yli 15200. Keskimäärin yhden kolmion laskemiseen osallistui 6,4 henkilöä. Lähes puolet kolmioista laskettiin kolmen laskentaryhmän eli yhdeksän laskijan voimin. Kahden ja yhden laskentaryhmän toimesta kierrettyjä kolmioita oli yhtä monta.

Kuva 1. Laskettujen riistakolmioiden lukumäärä riistanhoitopiireittäin sekä laskentojen ajoittuminen kesällä 2006. Viikonloput on esitetty tummennettuina.

Kuvassa 1 esitetään elokuussa 2006 laskettujen riistakolmioiden lukumäärä riistanhoitopiireittäin (1.9. tilanteen mukaisena). Lukumäärä on tuntuvasti pienempi kuin seurannan alkuvuosina, jolloin enimmillään laskettiin 1132 (vuonna 1992). Tämänvuotisella tasolla laskettujen kolmioiden määrä on ollut viisi vuotta.

Tämän tiedotteen esitystapa on perinteinen. Yleiskatsauksen lisäksi jokaisesta metsäkanalintulajista esitetään kartake kannantiheydestä kolmioalueilla 50 x 50 km ruuduittain sekä tiheydenvaihtelu grafiikkakuvana riistanhoitopiireittäin 1988–2006. Piireittäin esitetään lisäksi taulukot kokonaistiheydestä, suhteellisesta tiheysmuutoksesta edellisvuodesta, poikasten osuudesta ja keskimääräisestä poikuekoosta.

Aikaistettu laskenta

Metsäkanalintumetsästyksen mitoitus kuluvan vuoden kantoja vastaavaksi on ollut riistakolmiolaskennan keskeisiä tavoitteita. Tämän takia riistakolmiolaskentaa on aikaistettu siten, että alustavat tulokset olisi käytettävissä jo metsästyssseurojen kesäkokouksissa elokuussa. Aikaistamista kokeiltiin vuonna 2004 Pohjois-Karjalassa rohkaisevin tuloksin, ja vuonna 2005 kehoitettiin aikaistamiseen valtakunnallisesti. Riistakolmion kesälaskennan laskentakausi kattaa edelleen koko elokuun, mutta suositelluin laskentaaika tänä kesänä oli 29.7.–10.8.

Keskeisimpiä pulmia tulosten käsittelyn nopeuttamisessa on ollut viive laskennasta siihen hetkeen kun tulokset on tallennettu järjestelmään. Postin kulkua ei juuri voi nopeuttaa, ja lisäksi tuloksia ei yleensä heti saada postin kuljetettavaksi. Ratkaisuksi on luotu mahdollisuus palauttaa laskentatulokset verkkoselaimen kautta. Tarkoitusta varten Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen kotisivuille on tehty kolmiolaskentoja varten lomakepohja, jolle havainnot voidaan täyttää ja lähettää. Lomakkeen tiedot eivät siirry suoraan tietokantaan, sillä havaintojen kirjaamiskäytännöissä esiintyy siinä määrin kirjavuutta että välitulointa on välttämätön. Tämä ei kuitenkaan ole mainittava ongelma, sillä kaikki palautetut laskentatulokset on voitu viedä tietokantaan saapumispäivän aikana. Tavoitteena on ollut käsitellä päivän tulokset aina aamupäivän aikana.

Verkkopalvelun kautta palautui tänä vuonna joka seitsemäs laskentatulokset. Osuus ei ole kovin suuri, mutta se on silti hyvin merkittävä tulokäsittelyn

nopeuden kannalta. Näistä runsas kolmannes palautettiin jo laskentapäivänä, ja kolmen päivän kuluessa yli 90 % tuloksista oli järjestelmässä. Postin kautta palautetut laskentatulokset viipyivät matkalla vähintään kaksi päivää.

Aikaistuksen mahdollinen vaikutus tuloksiin

Vielä loppukesälläkin kanalintujen poikasten kuolleisuus on melkoista. Harto Lindén selvitti laskenta-ajankohdan vaikutusta laskentatulokseen poikuearviointiaineistoista vuosina 1967–76 (julkaistu mm. Suomen Riistan niteessä nro 30 vuonna 1983). Tarkastelujakso oli kolme viikkoa, elokuun 10.–31. päivä. Metsopoikueen keskikoko pieneni jakson kuluessa 5 % ja teeripoikueen 7 %. Lisäksi poikueellisten naaraiden osuus kaikista naaraista aleni. Laskennan antama metsotiheys pieneni kolmen viikon kuluessa keskimäärin noin 7 % ja teeritiheys noin 11 %.

Vastaava analyysi tehtiin tämän vuoden aineistosta; nyt käsillä oleva aineisto kattaa ajanjakson 29.7.–30.8. eli noin neljä viikkoa. Kolmiokohtaista tiheyttä ja poikuekokoa verrattiin lajeittain suhteessa laskenta-ajankohtaan. Analyysi tehtiin riistanhoitopiireittäin ja jakamalla Suomi kahteen osaan (Kainuu, Oulu, Lappi sekä muu Suomi). Laskenta-ajankohdan vaikutus tiheyteen ja poikuekokoon oli heikko; se oli lähes yhtä usein negatiivinen kuin positiivinen. Etelä–Pohjois-Suomi -aineistossa yksikään korrelaatio ei ollut tilastollisesti merkitsevä; lähimpänä merkitsevyyttä oli Etelä-Suomen pyytiheys – sekin positiivisena eli myöhemmissä laskennoissa tavattiin enemmän pyitä kuin aikaisemmissa laskennoissa. Tämän perusteella aikaistetulla laskentahetkellä ei ole ainakaan mainittavaa vaikutusta laskennan tulokseen. Muistettava toki on, että yhden vuoden aineisto on riittämätön varmojen johtopäätösten tekemiseen. Unohtaa ei sovi sitäkään, että kulunut kesä oli sääsuhteiltaan sangen epätyypillinen.

Kannat vahvistuivat

Metsäkanalintujen kokonaistiheys kasvoi koko maassa aivan eteläisintä Suomea lukuun ottamatta. Se oli laajalla alueella keskisessä Suomessa yli 25 yksilöä metsämaan neliökilometrillä. Pohjois- ja Itä-Suomen riistanhoitopiireissä tiheys oli 18-vuotisen kolmiojakson parhaita. Sitä vastoin Etelä- ja Keski-Suomessa kokonaistiheydet olivat lähellä jakson keskiarvoja.

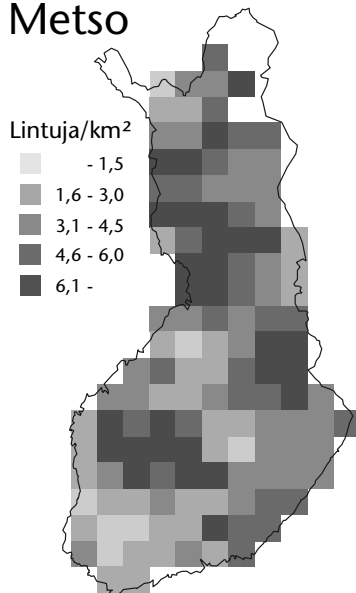
Koko kolmiojakson aineiston tarkastelu paljastaa mielenkiintoisia piirteitä. Kaikkien neljän metsäkanalintulajin kokonaistiheydessä (lineaarisesti tarkastellen) on aleneva suuntaus, joskaan tämä ei ole tilastollisesti merkitsevä. Sitä vastoin poikastuotantoa kuvaava poikasosuus (metsolla ja teerellä myös poikueellisten naaraiden osuus) on lievästi parantunut vajaan 20 viime vuoden aikana.

Metsäkanalintujen kokonaiskanta siis keskiarvoisesti kohosi edellisvuodesta, mutta eri lajien kehityssuunnat vaihtelivat. Metsokanta vankistui viidenneksen ja teerikanta lähes kolmanneksen; pyykanta oli edellisvuotisella tasolla, mutta riekkokanta pieneni noin viidenneksen. Kolmiolaskentojen aikakaudella lintukantojen säännönmukainen, jaksoittainen vaihtelu on pääosasta maata kadonnut, eikä kulunut vuosi tuonut muutosta asiaan. Pikemminkin päinvastoin: Lapissa tietynasteista syklisyyttä on edelleen ollut nähtävissä, ja ennusmerkkien mukaan siellä varauduttiin kantojen laskuun – toisin kuitenkin kävi (paitsi riekkko).

Olosuhteet

Kanalintujen runsastuminen edellisvuodesta voidaan yhdistää hyvään, paikoin erinomaiseen, lisääntymistulokseen. Totutusti tämä on puolestaan liitetty kesän sääoloihin. Kevät olikin pohjoisessa kanalintujen kannalta suotuisa ja lämmin, Etelä-Suomessa tilanne oli toinen. Kesä oli poikkeuksellisen lämmin. Keskilämpötiloissa ja hellepäivien lukumäärissä monilla paikkakunnilla kirjattiin pitkän aikavälin ennätyksiä. Kesä oli myös ennätysellisen kuiva, sadesumman osalta jopa kuivin sataan vuoteen. Pääosassa Suomea olosuhteet poikasten kuoriutumisen ja pienpoikasvaiheen kannalta olivat erinomaiset: ilma oli lämmin, eikä sade ollut haitaksi. Keski- ja Pohjois-Suomessa alkukesäksi maastossa riitti kosteutta, mutta Etelä-Suomessa kuivuutta oli äärimmäisyyteen saakka. Tämä on saattanut vaikuttaa siihen, että muusta maasta poiketen lounaassa kanalintujen poikastuotanto – ja sitä tietä tiheydet – olivat aikaisempia vuosia alhaisemmat. Myös muita syitä voidaan esittää. Myyräkannat romahtivat syksyn 2005 ennätysellisistä tiheyksistä suurimmassa osassa eteläistä Suomea kevättalvella 2006. Näissä tilanteissa otaksutaan myyriä ravinnokseen käyttävien petojen siirtyvän vaihtoehtoisen ravinnon, kuten maassa pesivien lintujen munien ja poikasten, käyttöön. Lounais-Suomen heikkoa poikastuotantoa voi siten osittain selittää se, että riistakolmion talvilaskennoissa sikäläiset kettutiheydet olivat huomattavan korkeat.

Metso

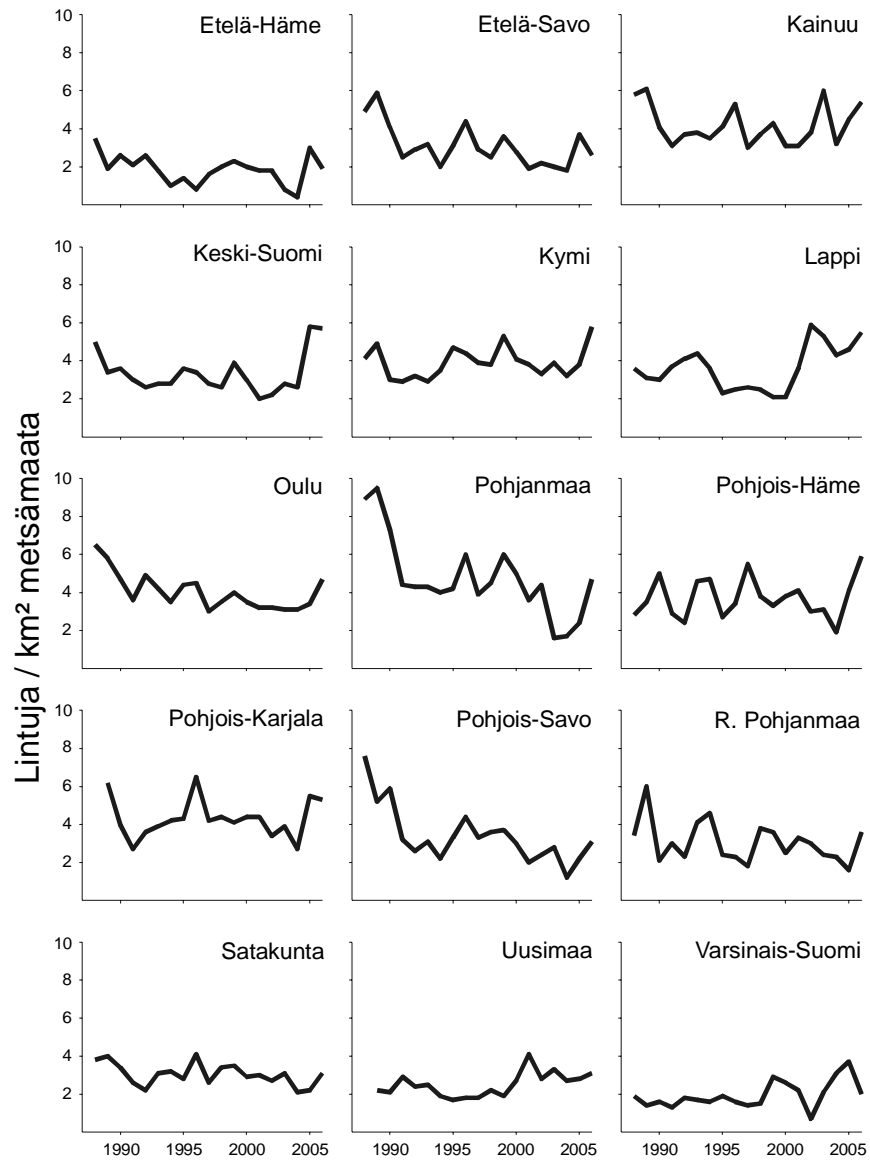
Kuva 2. Metson keskimääräinen tiheys (yksilöä/km² metsämaata) 50 x 50 km:n ruuduittain elouussa 2006.

Taulukko 1. Metson tiheys, kannanmuutos edellisvuodesta, poikasosuus sekä poikuekoko riistanhoitopiireittäin elokuussa 2006. Kannan muutos on ilmaistu + ja -merkein (\pm muutos <15 %, + ja - muutos 15-30 %, ++ ja -- muutos >30 %).

Riistanhoitopiiri	Tiheys Yks./km ²	Poikas- osuus (%)	Poikue- koko
<i>Etelä-Häme</i>	1,8 --	21	3,0
<i>Etelä-Savo</i>	2,6 --	26	2,9
<i>Kainuu</i>	5,6 +	53	4,1
<i>Keski-Suomi</i>	5,6 \pm	53	3,6
<i>Kymi</i>	6,0 ++	51	3,8
<i>Lappi</i>	5,5 +	48	3,8
<i>Oulu</i>	4,6 ++	54	3,9
<i>Pohjanmaa</i>	4,6 ++	44	3,4
<i>Pohjois-Häme</i>	5,9 ++	49	3,7
<i>Pohjois-Karjala</i>	5,3 \pm	55	3,5
<i>Pohjois-Savo</i>	3,1 ++	45	3,0
<i>Ruots. Pohjanmaa</i>	3,6 ++	36	3,0
<i>Satakunta</i>	3,0 ++	37	4,5
<i>Uusimaa</i>	3,1 \pm	42	3,0
<i>Varsinais-Suomi</i>	2,0 --	50	4,4
<i>Koko maa</i>	4,7 +	49	3,8

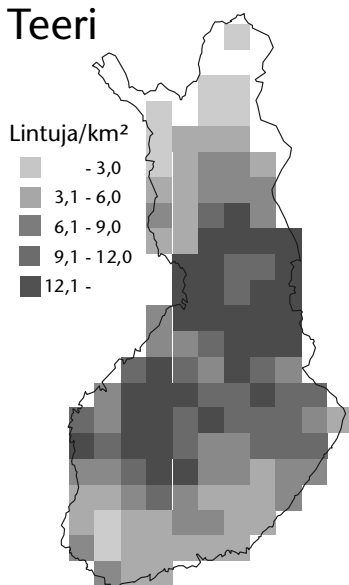
Metso

Metsokanta vahvistui edellisvuodesta muutamaa Etelä-Suomen riistanhoitopiiriä lukuun ottamatta (kuva 3). Korkeimmat metsotiheydet havaittiin riistakolmioilla Kaakkois-Suomessa, Pohjois-Hämeen/Pohjanmaan alueella ja Kainuussa; myös Oulun ja Lapin riistanhoitopiirien länsiosissa tiheydet olivat ilahduttavan korkeat (taulukko 1). Lounais-Suomi on totutusti alhaisemman metsotiheyden aluetta (kuva 2), samoin tänä vuonna Keski-Pohjanmaan sisäosat. Kesän pesimismenestystä kuvaavat tunnusluvut – poikasosuus ja poikueellisten naaraiden osuus kaikista naaraista – olivat pääosassa maata selvästi riistakolmiolaskentojen keskiarvojen paremmalla puolella: mm. Oulun riistanhoitopiirissä poikasten osuus oli korkeampi kuin kertaakaan aikaisemmin.

Kuva 3. Metson keskimääräinen tiheys (lintuja/km² metsämaata) riistanhoitopiireittäin vuosina 1988-2006.

Teeri

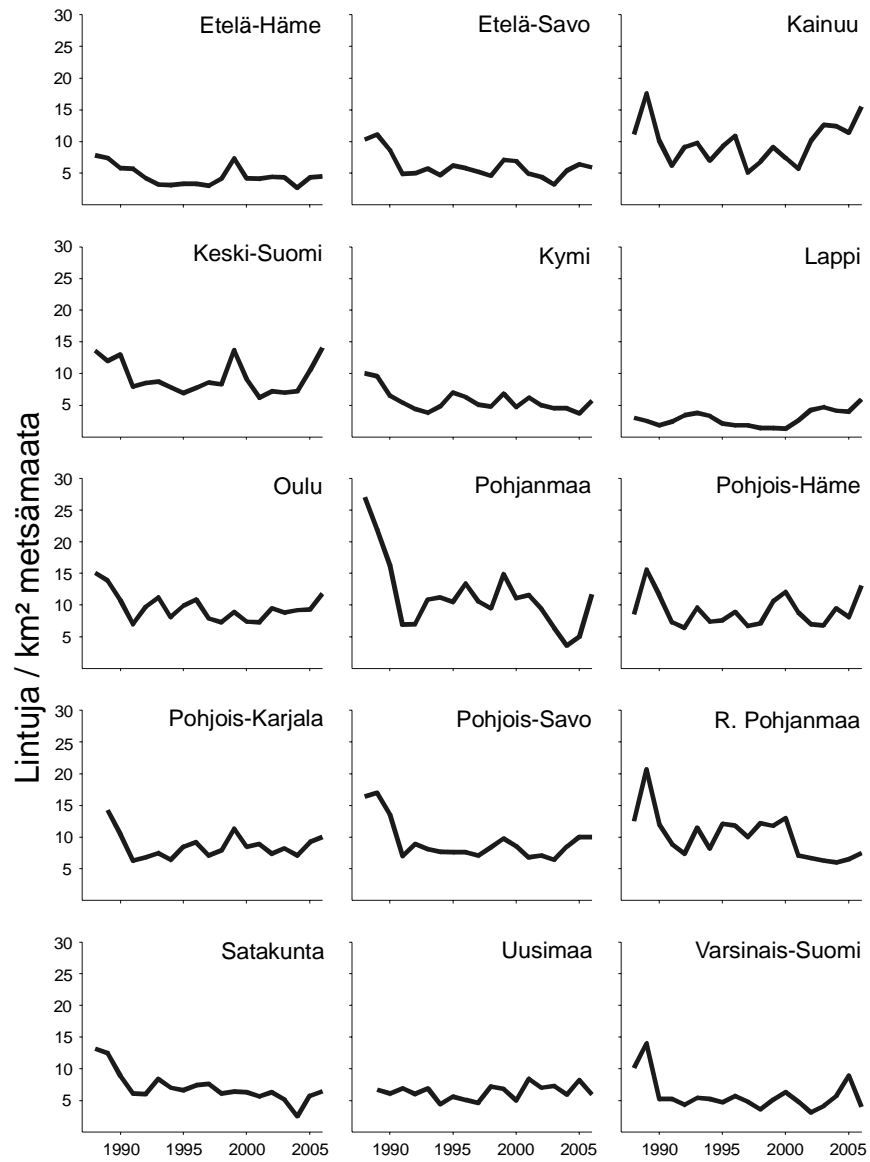
Kuva 4. Teeren keskimääräinen tiheys (yksilöä/km² metsämaata) 50 x 50 km:n ruuduittain elouussa 2006.

Taulukko 2. Teeren tiheys, kannanmuutos edellisvuodesta, poikasosuus sekä poikuekoko riistanhoitopiireittäin elokuussa 2006. Kannan muutos on ilmaistu + ja –-merkein (\pm muutos <15 %, + ja – muutos 15-30 %, ++ ja -- muutos >30 %).

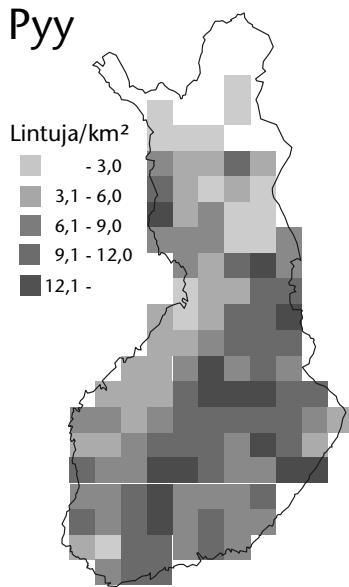
Riistanhoitopiiri	Tiheys Yks./km ²	Poikas- osuus (%)	Poikue- koko
<i>Etelä-Häme</i>	4,3 \pm	24	2,3
<i>Etelä-Savo</i>	5,9 \pm	42	4,0
<i>Kainuu</i>	16,1 ++	60	4,6
<i>Keski-Suomi</i>	14,4 ++	38	3,2
<i>Kymi</i>	5,9 ++	54	4,6
<i>Lappi</i>	5,9 ++	60	4,6
<i>Oulu</i>	11,8 +	57	4,7
<i>Pohjanmaa</i>	11,8 ++	52	4,6
<i>Pohjois-Häme</i>	13,1 ++	57	4,0
<i>Pohjois-Karjala</i>	10,0 \pm	53	4,2
<i>Pohjois-Savo</i>	10,0 \pm	36	2,7
<i>Ruots. Pohjanmaa</i>	7,5 \pm	43	3,9
<i>Satakunta</i>	7,5 ++	36	3,8
<i>Uusimaa</i>	5,9 –	33	2,7
<i>Varsinais-Suomi</i>	4,0 --	59	4,8
<i>Koko maa</i>	9,6 ++	54	4,4

Teeri

Teeri runsastui edellisvuodesta koko maassa Uttamaata ja Varsinais-Suomea lukuun ottamatta (kuva 5). Riistanhoitopiirikohtaiset keskitiheydet kolmioalueilla olivat yli 13 yksilöä neliökilometrillä Kainuussa, Keski-Suomessa ja Pohjois-Hämeessä (taulukko 2). Etelä-Suomessa samoin kuin Lapin pohjoisosissa tiheys oli alle 5 lintua ja paikoin alempikin. Kainuussa, Lapis- ja Keski-Suomessa nyt todettu teeritiheys oli riistakolmiojakson (1988–2006) korkein. Erityisesti vahvimpien kannankasvujen alueilla teeren poikastuotto oli erinomainen, ja myös lintujen elossasäilyvyys talven yli on täytynyt olla todella hyvä. Tietyillä alueilla kannankasvu edellisvuodesta on ollut niin voimallista, että – mikäli kolmiolaskennan tulokset olisivat täysin harhattomat – se olisi edellyttänyt tuntuvia teeren talviaikaisia siirtymiä.

Kuva 5. Teeren keskimääräinen tiheys (lintuja/km² metsämaata) riistanhoitopiireittäin vuosina 1988-2006.

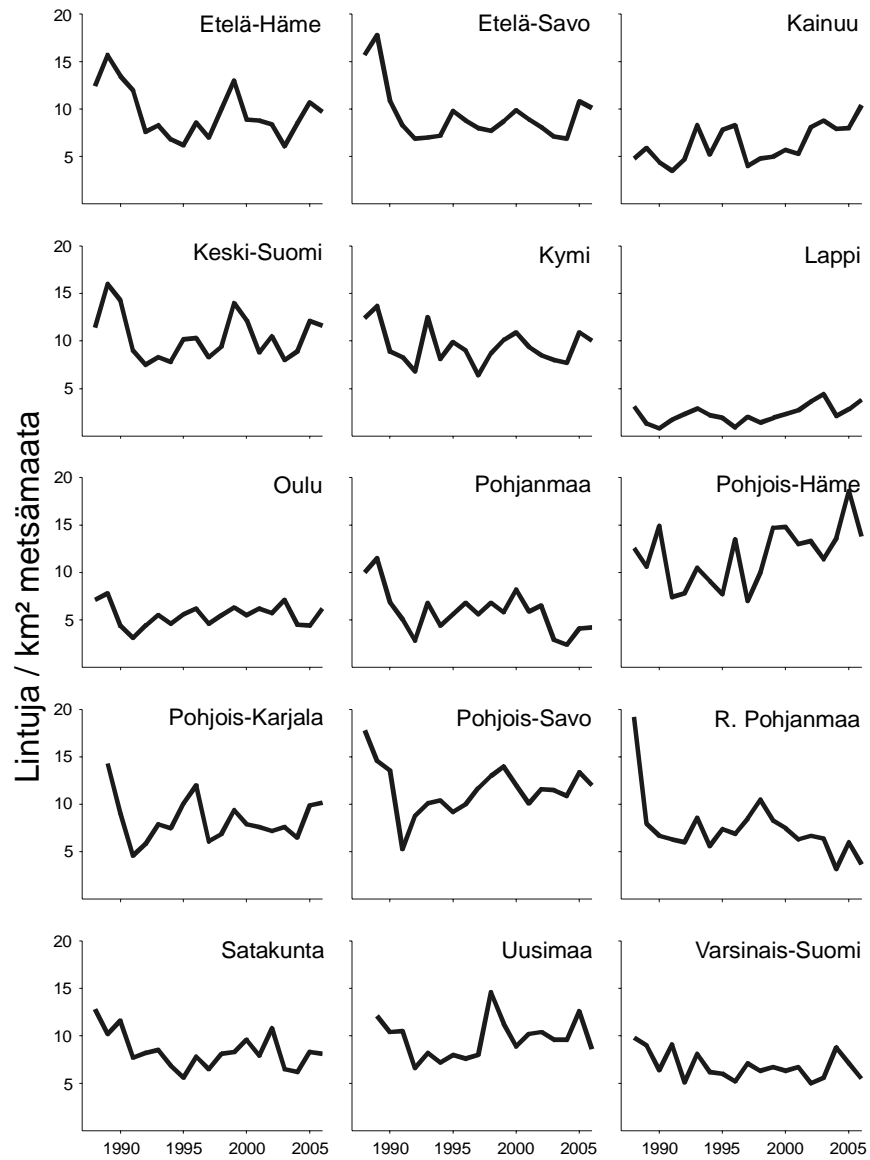
Kuva 6. Pyy keskimääräinen tiheys (yksilöä/km² metsämaata) 50 x 50 km:n ruuduittain elouussa 2006.

Taulukko 3. Pyy tiheys, kannanmuutos edellisvuodesta, poikasosuus sekä poikuekoko riistanhoitopiireittäin elokuussa 2006. Kannan muutos on ilmaistu + ja - - merkein (\pm muutos <15 %, + ja - muutos 15-30 %, ++ ja -- muutos >30 %).

Riistanhoitopiiri	Tiheys Yks./km ²	Poikas- osuus (%)	Poikue- koko
<i>Etelä-Häme</i>	9,4 \pm	33	3,3
<i>Etelä-Savo</i>	10,1 \pm	38	3,5
<i>Kainuu</i>	10,2 +	61	3,7
<i>Keski-Suomi</i>	11,4 \pm	41	3,9
<i>Kymi</i>	9,9 \pm	33	3,9
<i>Lappi</i>	3,7 ++	56	4,3
<i>Oulu</i>	6,2 ++	57	4,2
<i>Pohjanmaa</i>	4,7 \pm	32	3,7
<i>Pohjois-Häme</i>	13,8 -	49	3,9
<i>Pohjois-Karjala</i>	10,2 \pm	47	4,0
<i>Pohjois-Savo</i>	12,0 \pm	52	2,0
<i>Ruots. Pohjanmaa</i>	3,7 --	8	3,4
<i>Satakunta</i>	8,6 \pm	45	3,4
<i>Uusimaa</i>	8,6 --	55	3,3
<i>Varsinais-Suomi</i>	5,5 -	30	4,6
<i>Koko maa</i>	8,0 \pm	48	3,9

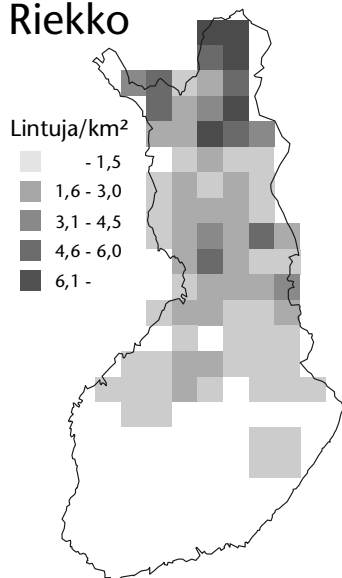
Pyy

Pyy kannanmuutos edellisvuodesta oli selvän kaksijakoinen: Lapissa, Oulussa ja Kainuussa kannat kasvoivat selvästi mutta tämän alueen eteläpuolella tiheydet alenivat, aivan erityisesti lounaassa (taulukko 3). Aluekohtaiset keskitiheydet olivat korkeimmat Pohjois-Hämeessä ja Pohjois-Savossa, niin kuin melkein aina aikaisempinakin vuosina (kuva 7). Lapin ja Kainuun pyykannat ovat vahvimmillaan koko riistakolmiolaskennan 18-vuotisen historian aikana. Useimmilla alueilla pyy tiheydet olivat pitkäaikaiskeskiarvojen tuntumassa, Varsinais-Suomessa ja Pohjanmaalla sitä vastoin selvästi niiden alapuolella. Pohjois-Suomessa pyy poikastuotto oli erinomainen: Lapissa poikasosuus oli kolmiohistorian korkein ja Kainuussakin kolmanneksi korkein.

Kuva 7. Pyynti keskimääräinen tiheys (lintuja/km² metsämaata) riistanhoitopiireittäin vuosina 1988–2006.

Riekkö

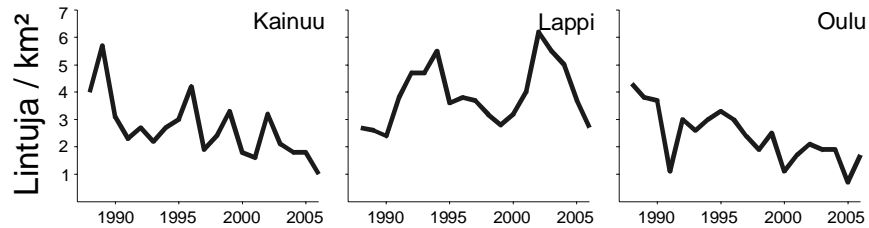
Kuva 8. Riekkön keskimääräinen tiheys (yksilöä/km² metsämaata) 50 x 50 km:n ruuduittain elokuussa 2006.

Taulukko 4. Riekkön tiheys, kannanmuutos edellisvuodesta, poikasosuus sekä poikuekoko Lapin, Oulun ja Kainuun riistanhoitopiireissä elokuussa 2006. Kannanmuutos on ilmaistu + ja -merkein (\pm muutos <15 %, + ja - muutos 15-30 %, ++ ja -- muutos >30 %).

Riistanhoitopiiri	Tiheys Yks./km ²	Poikas- osuus (%)	Poikue- koko
Kainuu	1,0 --	61	5,3
Lappi	2,7 -	62	4,7
Oulu	1,7 ++	53	5,0
Koko maa	0,9 -	59	4,7

Riekkö

Lapin riekkötiheys pieneni neljäsosena vuonna peräkkäin; keskitiheys on nyt noin puolet huippuvuoden 2002 tiheydestä (kuva 9). Ylä-Lapin kolmioaineisto on niukka, mutta vaikuttaa siltä, että korkeimmat riekkötiheydet ovat nyt Suomen Pään alueella (kuva 8), kun vuosi sitten Käsivarren tiheydet olivat korkeammat. Lapin riekkökanta ei vaikuta muuttuneen riistakolmiolaskentojen aikana, mutta voimakkaasti vaihteleva se on ollut. Sitä vastoin Oulussa ja Kainuussa riekkön keskitiheys on laskenut tasaisesti kolmiolaskentojen ajan. Oulussa nyt todettu huomattava suhteellinen kasvu edellisvuodesta on voinut myös olla sattuman vaikutusta. Riekkön poikastuotto kesällä 2006 oli samansuuruinen kuin riistakolmiolaskennoissa keskimäärin.

Kuva 9. Riekon keskimääräinen tiheys (lintuja/km² metsämaata) Lapin, Oulun ja Kainuu riistanhoitopiireissä vuosina 1988-2006.

Syksyn 2006 metsästys

Hieman aikaistetun kolmiolaskennan tavoite on saada ensimmäiset tiedot loppukesän lintukannoista metsästysseuroille kesäkokouksiin, joissa päätetään mm. saalissuosituksista. Tämän vuoden ensimmäiset alustavat tulokset annettiin RKTL:n kotisivuilla 10.8., jolloin käytettävissä oli 300 riistakolmion tiedot. Sen jälkeen tuloksia on ajantasaistettu lähes jokaisena arkipäivänä. Olisi hyödyllistä koota tietoa siitä, miten seurat ovat tätä mahdollisuutta käyttäneet hyväksi.

Kanalintukantojen syklisyyden hämärtyessä riistantutkimuksella ei ole ollut edellytyksiä kovinkaan tarkkoihin numeerisiin suosituksiin metsästyssaaliin enimmäismääräksi. Laajoilla alueilla lintukannat kehittyivät suotuisasti edellisvuodesta, mutta mistään entisestä kannankasvun nousurinteestä ei voida puhua. Kyse saattaa olla erinomaisten olosuhteiden mahdollistamasta lyhytaikaisesta heilahduksesta parempaan suuntaan. Poikaslintujen osuudet ovat kuitenkin hyvällä tasolla, joten enimmäissuositus voisi olla pääosaan maata 8–10 % elokuun laskennan osoittamasta lintutiheydestä. Lounais-Suomessa, missä lintukannat laskivat edellisvuodesta, tulisi ilman muuta metsästä huomattavasti pidättävämmiin. Myös riekon pienentyneitä kantoja Pohjois-Suomessa tulisi metsästä varovaisesti.